

BESCHRIJVING DER KREKEBEEK, DRIE LINDENBEEK EN ZWANEBEEK EN DE BESPOELDE PLAATSEN DOOR KAREL DECEUNINCK

Luc Haeghebaert

In de loop van verleden jaar schonk mej. Margaretha Sintobin een deel van het persoonlijk archief van haar vader, wijlen Cleophas Sintobin aan de gemeente. Cleophas was een verwoed historicus en verzamelde heel wat interessant geschiedkundig materiaal bij elkaar. Van die schenking werd door ondergetekende een inventaris opgemaakt. Wie geïnteresseerd is, kan tijdens de bureeluren van het gemeentehuis altijd inzage krijgen in deze schenking. De nieuwe aanwinst van het gemeentelijk archief bevat heel wat interessant materiaal zodat we vonden dat er iets van moest in het nieuwe jaarboek verschijnen. Ons oog viel op een klein boekje bestaande uit krantenknipsels uit de krant "De Vrede" die in de 19^{de} eeuw verscheen in Torhout. De reeks is getiteld "Beschrijving der Krekebeek en de bespoelde plaatsen door K.D.C.".

Deze tekst leek ons belangrijk omdat het één van de oudste teksten is waarin Lichtervelde geschiedkundig besproken wordt. De tekst dateert van omstreeks 1875 omdat hij vlak voordat de Lichterveldse kerk herbouwd werd, van 1877 tot 1881, geschreven werd. De tekst behandelt een aantal aspecten van Lichterveldes geschiedenis. Of de auteur het altijd bij het rechte eind heeft, laten we aan het oordeel van de lezer over. Het is in ieder geval een feit dat de auteur veel belang hechtte aan folklore en legende. De artikels gaan over de oorsprong van de namen Koolskamp en Lichtervelde, over kluizenaars te Lichtervelde, de Droogenbroodstraat, de Sint-Sebastiaansgilde, het gemeentehuis, de heren van Lichtervelde, de kerk, ...

Wie was de auteur van deze tekst?

Karel de Ceuninck werd geboren te Staden op 15 mei 1835. Hij volgde de priesteropleiding te Roeselare vanaf 1850 en werd op 11 juni 1860 gewijd. Hij begon als leraar te Kortrijk waarna hij co-adjutor werd te Kaaskerke (eind 1860). Op 16 februari 1861 werd hij geestelijk koster op de Sint-Pietersparochie te leper. Vervolgens was hij onderpastoor op een aantal parochies:

- te Dranouter op 22 april 1861;

ADMINISTRATION

DES

Chemins de Fer, Postes et Télégraphes.

TELEGRAMME



N. B. L'heure des villes est en avance, presque partout, sur l'heure de l'Administration.

Het uur der steden is, bijna overal, dat der Administratie voor.

Déposé à }
Aangeboden te }
Reçu à }
Aangekomen te }

Lichtervelde le 31-12-74 N° 107
Lichtervelde le 21-4-76 N° 496

AVIS.

L'État n'est soumis à aucune responsabilité à raison du service de la correspondance privée par la voie télégraphique. (Art. 6 de la loi du 1^{er} mars 1854.)

Les télégrammes doivent être complètement affranchis au moyen de timbres, d'une formule timbrée ou d'un bon pour réponse. Ils peuvent être remis à la boîte aux lettres, ainsi qu'aux porteurs du télégraphe et facteurs ruraux en tournée, pourvu qu'on ne les fasse pas attendre plus de cinq minutes.

Ces télégrammes doivent alors être mis sous enveloppe, portant pour suscription :

Télégramme à transmettre.

Aucune suite n'est donnée à un télégramme qui parvient, par cette voie, au bureau télégraphique de départ, si la taxe est insuffisante ou si les conditions réglementaires obligatoires ne sont pas observées.

MEDICINE.

De telegrammen moeten volkomen door inklevende zegels, door gezegelde bla- men of door eene antwoords kwijtschelde afgekeerd worden. Zij mogen aan de ielbus alsook, indien zij niet meer dan vijf minuten wachten moeten, aan de tele- grafafbestelers en buitensteedsche brief- zagers in ambtsronde, toevertrouwd worden.

Daar toe moeten die telegrammen onder inslag voor opschrift dragende :

Een te verzenden telegram,

sloten worden.

Er wordt geen gevolg gegeven aan i telegram op die wijze aan het tele- grafkantoor van vertrek aangenomen, ten de vastgestelde prijs ongenoeg- en is of de door het reglement uschte voorwaarden niet gevolgd zijn.

ie G, n° 7ter (5^e lot. Bon n° 3-1873.)

Koninkrijk Hoekse
Cree
Lichtervelde
Korrespondentie
Content remission
Korrespondentie
Lichtervelde avec
traitement
Lichtervelde
Lichtervelde
Lichtervelde

Pour réception conforme.

[Handwritten signature]

Telegram verstuurd aan pastoor Hocke te Lichtervelde i.v.m. de aanstelling van Karel De Ceuninck als onderpastoor (31/12/1874).

- te Wijtschate op 22 juni 1864;
- te Jabbeke op 2 mei 1866;

- te Lichtervelde op 30 december 1874;

Hij was de eerste derde medepastoor die te Lichtervelde benoemd werd. Van deze aanstelling vonden we nog een telegram terug, gedateerd op 31/12/1874¹. Karel De Ceuninck bleef echter niet lang in Lichtervelde want in 1878 treedt hij binnen als Benedictijn te Maredsous. Van 1879 tot 1882 is hij koorkapelaan in de hoofdkerk te Brugge en daarna trekt hij als zendeling naar Amerika. Hij overlijdt op 15 september 1906 te Los Angeles². Alhoewel hij nog geen vier jaar te Lichtervelde verbleef, is hij zeker niet onbelangrijk voor onze plaatselijke geschiedenis. Hij beschreef als één van de eersten Lichtervelde op een historische manier en bovendien tekende hij de kerk van Lichtervelde vlak voordat ze herbouwd werd in 1877. Deze tekening vindt U op de volgende pagina's terug. Volgens Georges Vandewalle schreef Karel De Ceuninck ook een geschiedenis van Staden. Wij hebben de tekst in zijn oorspronkelijke staat gelaten en er dus niets aan gewijzigd. De taal is wel verouderd maar is zeker nog goed verstaanbaar en maakt de tekst zelfs op bepaalde momenten amusant om te lezen.

1 DE KREKEBEEK.

De twee grootste beken die 't noorden van Vlaanderen besproeien en het overtollige regenwater aldaar in de zee lossen, zijn den Ijser en de Krekebeek. Beide beken verdienen de aandacht van de liefhebbers, 't zij dat men de werkingen, de gebouwen enz. van deszelfs kusten gade slaat, of dat men den vruchtbaren grond zelve onderzoekt door denwelken voormelde beken heen krinkelen.

Beminde lezer, staat het u aan, laat ons te samen voor dezen keer een uitstaptjen doen langst de Krekebeek. De winter is voorbij, de schoone dagen zijn aan de deure en 't zal deugd doen van wat onze stijven beenen te rekken. Op weg zijnde, zullen wij hier en daar eenige vreemde bloemptjes plukken tot het samenstellen van een waar vlaamsch prieeltje.

Van waar uitgezet? Van op den euvelen van Coolskamp. Daar heeft de Krekebeek haren oorsprong. Daar aan de noordkant begint zij hare wispelturige kronkelwegen van fijne adertjes die winter zomer uit den grond borrelen; En gij moet niet peizen dat het volk niet en weet waar dat water naartoe wilt: hoort hier de vlaamsche spreuk: 't water wilt al naar de zee! daar wat men aan den zuidkant zal zeggen: 't water wilt al naar de Leije! omdat het inderdaad zoo is. Coolskamp ligt op het hoogste van die bergketing die het water in West-Vlaanderen volgens die twee volksspreuken verdeelt!

¹ Vandewalle Georges, persoonlijk archief.

² Vanwalleghem Anne, Het woord Gods predikten zij ... in: Tweede Jaarboek van de Heemkundige Kring Karel Van de Poele, Lichtervelde, 1986, pp. 5 – 36.

't Eene naar de zee en 't ander naar de Leije. Een van de ervarenste oudheidskundigen beweert dat Coolscamp eene romeinsche standplaats zou geweest zijn. 't Is genoeg en zoovele dat Karel den Kalen, Koningen van Vrankrijk, in eene diploma van 't jaar 836 deze plek colos-campus noemt. Tusschen dat latijnsch woord en den hedendaagschen naam is er weinig verschil, zoo gij ziet als gij het in eenen wrong uitspreekt. Wilt gij nu weten wat dat bediedt? Eh wel, peist eens op het kamp van Beverloo en gij zult gemakkelijk raën wat het toen was: kamp van Colos.

In de plaats van Colos, een oud handschrift van de verwoeste abdij van Zonnebeke schrijft: Coilgé, eigenaam die men in Vlaanderen nog al vele vindt in het woord Kollië of nog Vancoillie. Wat dunkt u lezer hebt gij nog eens zooverre gepeist?

Daar stond eertijds op den noordkant van Coolscamp eene vierbake, zoo het te zien is op eene oude landskaart, die hangt in het stadhuis te Brugge. Die vierbake diende gelijk de hedendaagsche telegraphie of spreekdraad om allerhande teekens te geven in de verte. De bewalde mote waarop het voormelde getuig geplaatst was, bestaat nog en is voorzeker eene oude sterkte. Geen wonder of draagt de streek waar die vierbake stond alom den naam van licht te velde, Lichtervelde. Niet ver van voormelde vierbake, wat meer noordwest, stond er ook eertijds, zoo men nog kan zien en op gezeide kaart, het gerechte, anders en klaarder gezeid, de galge, of de wip.

Waarom? ... waarom zijn er zoovele landmensen die op hunnen akker de vlerken hangen van eene kraai, van eenen ekster en soortgelijke pluimgedierte. Is het met om die deugnieten die nog hunne vlerken en bek hebben te verschuven en te waar-schouwen wat lot hen verwacht, zoo zij hen vervoorderen van te rooven? Alzoo weerde en strafte men eertijds ter plaatse het rooven en moorden met eene galge. Wie is er die en niet heeft hooren spreken van het galgestik, van de galgebusch of van het galgenveld?

Wat noord afdalende van de plaats waar de galge stond vindt men op Lichtervelde de bijzonderste bron van de Krekebeek, in de Bellebosschen op de Fontinne stikken, bij den loopt. Nog eenige stappen leeger en wij komen aan het huizeken genoemd de Hermitagië. Van waar nag die name komen? Nog min nog meer als van de her-mijten of kluizenaars, die hier in ons Vlaanderen, gelijk veelal elders, woonden tot in het begin van de verledene eeuw. Wilt gij weten wie de laatste kluizenaar van Vlaanderen geweest is? 't Was pastor Grimmynck die hem verschuilde te Sint-Jan in de biesen te Wattou, alwaar hij stierf den 12 November van 't jaar 1728. Het leven van die kluizenaars was streng, vele onder hen leefden met brood, water, groensels en kruiden der aarde. Buiten den tijd dien zij besteden aan 't gebed en het zoeken van het noodige tot hunnen onderstand, vrochten zij, door goede voorbeelden van boetpleging en door christelijke leering, aan de bekeering en het onderwijs van 't kleen volk. Hunne woning was eene halte in de rots of ene leemen hutte van binnen en buiten geplakt en geplaasterd met klijtaarde, en gedekt met lisch, riet of varnte. Niet ver van die woning stand altijd een houten kruis gekapt uit het bosch, zinne-beeld van geloof en teeken van betrouwen in Hem die voor ons allen aan een kruis

gestorven is. Een blokstoel, eenen aarden kruike, wat most en varnte voor bedde en aan den geplakten weeg een Christus beeld, zie daar geheel het huiskateil van die echte vrienden der eenzaamheid. De eerste en oorspronkelijke kluize, opgericht langs de Krekebeek te Lichtervelde, was nag veel eenvoudiger. Wie zal het kunnen geloven? Een holte beukebaam diende tot schuilplaats aan die achtbaren man die eerst aldaar de Bellebosschen kwam bewonen. Wilt gij zijn naam weten? 't Was niemand el als Sinte-Baafs. Ja, de heilige Bavo is de eersten kluzenaar geweest in Vlaanderen. Hij was de zoon van den graaf van Haspengauw. Deze edelman, weduwnaar geworden zijnde, bekeerde hem door het toedoen van den H. Amandus, deelde zijn goed den armen uit en vestigde hem te Gent in Sint-Pieters klooster. Eenigen tijd na zijne bekeering bekwam hij van den H. Amandus oorlof om het kluzenaarsleven te omhelzen en alzoo is 't dat hij kwam naar 't Bellebosch aan de bron van eene borrelende fonteine "zoolang hij daar woonde in dien beukeboom", zegt Kervyn de Lettenhove (in zijne geschiedenis van Vlaanderen bladz. 8) "bleven de breede twijgen des eeuwenouden booms bestendig met loover en bloemen bedekt. Maar Bavo werdt verontrust door de menigte, welke door de ruchtbaarheid zijner deugden aangetrokken wierd; hij zocht dan welhaast eene andere schuilplaats ten noorden van Gent, in een dicht woud, gelegen in het midden der Mendoncksche moerassen."

Dit geschiedde op het einde van de VI^{de} eeuw. Bavo was een hertevriend van zeke- ren Domlinus die ter tijde priester was te Thornhout. 't Was zeker in het afleveren van menigvuldige bezoeken aan dezen man Gods komende van Gent door Lichtervelde, dat Bavo kennis kreeg van 't Bellebosch en een besluit nam van er voor eenigen tijd in te ver- blijven. Zonder twijfel heeft hij, naar zijn vertrek aldaar meer dan eenen discipel gelaten, en het is met recht en reden dat men nu nog een klein huizeken ter plaatse noemt de Hermitagië.

Ziet eens hoe bestendig de traditie van het volks is! Het geen hier komt gezeit te zijn is reeds twaalfhonderd jaar geleden, nivers staat het alhier aangeboekt. Het Bellebosch is bijna geheel uitgewild en verdwenen, en niettemin weet men nog altijd, als of de zake nog maar van gisteren ware, van Sinte-Baafs' verblijf te spreken.

Uit den Bellebosch loopt de Krekebeek, door de Bellemeerschen, at krinkelen voort door de Kasteelmeerschen van Lichtervelde. In deze Kasteelmeerschen wierd er op het laatste van de verledene eeuw een schat gevonden, die daar gedolven zat, den Heere weet hoe of waarom; Onnoozele gedachten van zijn geld te dekken met aarde en gersvodden! Ten heeft toch geen wortel om te schieten noch reuke gelijk de truffen van Afrika. Wat wilt gij dat het geworde als deze, die het weg steekt, zijne memorie of zijn leven verliest? ...

Niet te min vele klinkelende munte zit er aldus in den grond verloren en vergeten, op eene tijd dat het zoowel te passe komen zou!... Maar laat ons voortgaan langs de Krekebeek. Deze beek haren loop sneller voortzettende, dweerscht hij de kerk van Lichtervelde eene straat overouds genaamd de Droogenbroodstraat. Om dezen naam uit te leggen, moeten wij nog eens de volkstraditie te rade gaan. Eer dat er

een duiker lag op die straat, boven de beek moest het volk bij hoog water dikwijls aldaar over het vloed gaan. Gij kunt wel peizen dat dit niet altijd en beviel, binst het zuur en koude jaargetijde, aan de persoonen die teer waren van koude voeten.

Planken leggen: ja zelfs brugskens daar over maken wierd meer dan eens gefijneerd maar meer dan eens ook was al dat getuig weg gespoeld als men 's morgens vroeg ter kerke kwam. Een arm man, met kloeke schoeren en welgesperde leen, stak in zijn hoofd van bij deze waterstraat zijnen dienst te bevelen, gelijk eertijds Sint-Christoffel aan al wie die er droogvoets wilde overgezet zijn.

Voor loon van zijn werk eischte hij van een ieder een stuk droogen brood. Of die nieuwe Caron iets te doen had, laat ik u raden. Ingezien wij aan de Droogbroodstraat te midden in het dorp zijn van Lichtervelde, laat ons hier wat verbeijen. En waar zullen wij ons gaan zetten? Als liefhebbers laat ons het wethuis en de kerk bezoeken. In diergelijke plaatsen vindt men nog al dikwijls 't eene en 't andere dat de aandacht verdient. Boven 't wethuis is het secretariaat met al zijne officiële papieren. Onder deze het eerste dat verdient gemeld te zijn is een verheven plan van de prochie met zijn verwoest kasteel. Het tweede is een gildeboek van 1600, versierd met de heerlijke wapens van de edele familiën Van Haveskercke en de Maulde, ter tijde heeren en Baronnen van Lichtervelde. De opsteller van dit handschrift was een ware kunstenaar met de pen. Het derde, en het bijzonderste, is een octroi van 't jaar 1554 of later geschreven en door keizer Karel vergund aan de schuttersgilde van Sint-Jooris.

Het is een stuk in 't fransch. Wij kunnen niet laten er eene copie van te geven aan alle liefhebbers van de gaaiperse en den doel. De copie wierd op voormelden gildeboek geschreven van 't jaar 1776 met eene nota daarbij die wij ook zullen laten volgen.

“Carel door de goedertierendheid Gods keizer der Romeinen, altijd vermeerders des rijks, koning van Duitschland, van Castilien, van Lyon, van Arragon, van Granada, van Navarre, van Ceciliën, van Majorca, van Sardignien, van Indiën, de eilanden en vast land der occiaansche zee, aart-hertog van Oostenrijk, hertog van Borgogne, van Lotterijk, van Brabant, van Limbourg, en van Gelderen, grave van Vlaanderen, van Artois, van Borgognie, paaltz grave van Henegauwe van Holland, van Zeeland, van Forette, van Haguenan, van Namen, van Zuytphen, prince van Snaben, markgraaf van het H. Roomsche rijk, heere van Mechen, en van Salins, der steden plaatsen en land van Utrecht, Overijsel en Groeningen, Dominaten in Asien en Afrijken, aan alle de gonne die deze jegenwoordige zullen zien, saluit. Wij hebben ontfaan de ooitmoedige supplicatie van Antoyne van Heule heere van Lichtervelde, inhoudende dat van 500 langen tijdt datter geene memorie ter conetrarie en is ter prochie van het gezeide Lichtervelde heeft geweest een broederschap van den kruisbogen, ter eere van

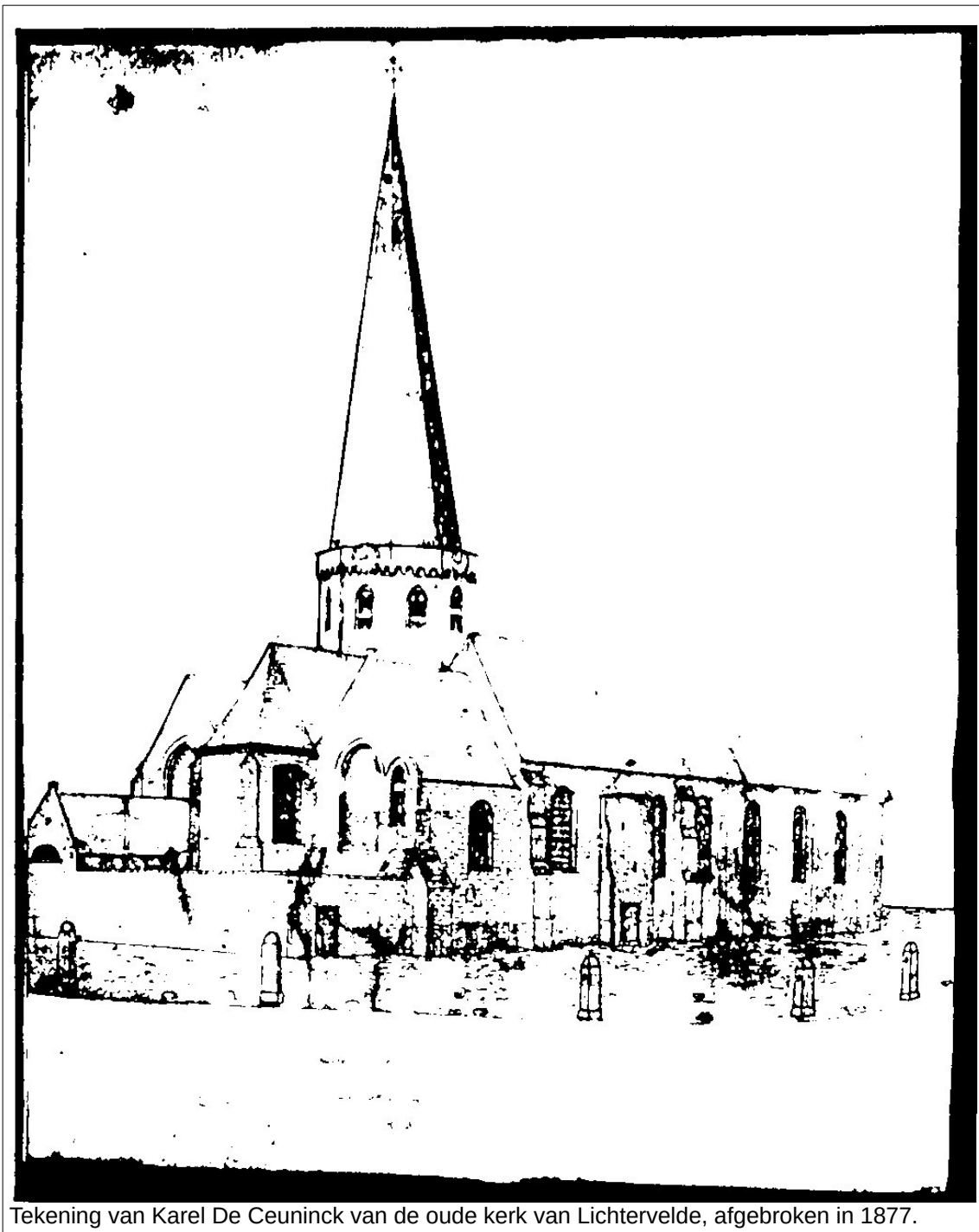
mijnheere den H. Georgius, van het welcke de inwoonders van aldaar altijd gebruik dewelke alzo zijn aanveirt uit genoemde broederschap van den handboge ter eere van den H. Sebastiaan achtervolgende ende op de forme en de maniere als boven gezeyd is, volkomentlijk ende gerustelijk genieten ende gebruyken sonder hun nochte aen jemant van hun te doen of te doen doen eenig hinder ofte beletzel ter contrarie; op wat manier het soude mogen wezen; want het ons alzoo belieft, in teeken van welke wij aan dese jegenwoordige hebben doen hangen onzen zegel: gegeven binnen onse stad van Brussel den 9ste dag van Maerte jnt jaar ons heeren XVe vier-en-vijftig van ons keyseryk het XXXVI ende van onse rykken van Castilien beide Cecilien en de andere het XXXIXste.

Op den Eloy staat by den keyser ende onderteeent.

J. De Latorre”

Het origineel van 't bovengeschreven octroi, sedert de fransche omwenteling in 1792 verloren geweest hebbend is het zelve door de zorg van onzen heer hoofdman en koning M. Surmont burgemeester te Lichtervelde en lid der provintiale staten van West-Vlaanderen ontdekt en heden aan de gilde behandigd geworden, naar dat hij het zelve origineel octroi had laten stellen in eene schoone rame overdekt met glas om te dienen voor een eerteeken aan deze aloude en wijd vermaarde gilde.

Laat ons nu eens gaan zien naar de kerk. In 't midden staat er een oude rommaanschen torre van het einde van de elfste eeuw. Hij is bijgevolg acht honderd jaren oud. Ook begint hij zijn hoofd te buigen en zijnen rug op te steken. Men heeft zijn testament geschreven op den 14 Maart laatstleden en geheel in 't kort zal hij vaarwel zeggen aan de wereld en aan zijne oude moei, de Krekebeek, langst dewelke eertijds het hout groeide van zijn inwendig geraamte. Zijne achtkantige kuip is ten grootendeel gebouwd met veldsteen, dat naar alle waarschijnlijkheid getrokken wierd uit het veldland dat ligt tusschen Thoerout en Aatrijcke. Op heden wordt er aldaar nog dusdanig veldsteen uitgedolven tot het maken van keiwegen.



Tekening van Karel De Ceuninck van de oude kerk van Lichtervelde, afgebroken in 1877.

Het ooster deel van de kerk heeft herbouwd geweest in de XVI^{de} eeuw en het westerdeel is slechts vernieuwd sedert 1838. In 't kort gaat alles omver geworpen en vervangen worden door eene kerk en torre gebouwd in gothieken of spitbogigen bouwtrant.

Op den 5 October van 't jaar 1572 wierdt de tegenwoordige kerk van Lichtervelde geplunderd door de buschgeuzen die hier aankwamen van de kanten van Wynghe-

ne. Na hier hunnen duivel ontbonden te hebben, trokken zij al Thourout naar Oostendewaarts. Op den 16 juli van 't jaar 1695 wierd de kerk eene tweedemaal geplunderd door zekere troepen van het fransch leger.

Een oud handschrift van de XVIde eeuw, den eerw. heer Breyne, oortijds onderpastor te Lichtervelde, toebehoorende, meldt eenige merkwaardige personen alhier in de kerk begraven. Dus schrijft dat handschrift:

“Voor dat Sakramentshuis ligt Mher Willem van Suupeene ruddere capitain van stad ende Castelnij van Nieupoort. obiit 1518. In 't coor ligt M'her Jan van Heule ruddere heere van Lichtervelde fii Jans die getroudt hadde vr. Margrite van Ketulle en jonk. Daneel van Heule heere van Licht. fil. Mr. Jacobs die getroudt hadde J. Janne van Belle fa Robrechts heere van Eecke ende daar ligt Colaert Van Heule heere van Tanay ende van den Hove 't Eessene. Ende Jan van Heule heere van Lichtervelde fs Daneel ob. 1550 omtrent Baefmisse ongehuwd ende Heindryk van Heule heere van Lichtervelde ob. 1553 in Ougst, van alle resten en isser geen sepulture (sic.).

In den midden van den Choor ligt onder een blauw sepulture met metaal Jan van Heule schiltcnape heere van Lichtervelde van den oosthove te Wervicken van Verbois ende van Tanay raadt ende Camerlinck ons ghedichts heere den hertoge van Bourgogne fil-mher Rogiers heere van Heule die start in 't jaar 1489 den 19 van Sept. In den middel van de sepulture is een waepen van Heule met den timber van Lichtervelde ende ter hoofdende de waepen van Heule met op de rechterzijde die van Nevele op de slinkerzijde die van Lichtervelde ende te voetende Heule gecanteleert met Nevele. De heer Nicolaï De Maulde Baron van Lichtervelde en heere van Verbois, obiit den 25 Jan. 1729 en is begraven bij den grooten altaar.”

Op den 24 juni van 't jaar 1784 verbood keizer Joseph den tweeden van voortaan nog dooden in de kerken te begraven. Het hof van de kerk wierd hier, gelijk in vele andere parochiën van dien tijd af uitsluitelijk bestemd tot begraafplaats. Sedert den 20 Maart van 't jaar 1823 wordt er te Lichtervelde op het hof bij de kerk niet meer begraven.

Het merkwaardigste gedenkstuk dat men in de kerk van Lichtervelde vindt, is de doopvont. Niet om hare schoonheid, maar als oudheid. Dit stuk dagteekent ook van het einde der elfste eeuw en is bijgevolg zoo oud als den toren. De kuip, van doornyksche schorre, is vierkante en ondersteund door vijf kolommen, waarvan de middelste ver de dikste is. Dit al rust op eenen voet die weinig verschilt met het onderste deel van de kuip. Eenige groeve beeldsnijderijen versieren de kuip en de vier hoeken van den voet. In geheel ons land bestaan er maar drij zulke vonten meer, te

weten eene te Termonde, eene andere te Zedelghem en eene derde hier te Lichtervelde. Die dusdanige stukken wel beweren te kennen, houden staan dat deze laatste nog de oudste is van de drij.

Tot de kerk van Lichtervelde is er jaarlijks op den 20 Juli, en volgende dagen een groote toeloop van pelgrims, die er de relikwie komen vereeren van de H. Margariha maagd en martelares. Deze relikwie, zijnde een deelke van de hand van voornoemde heilige, is daar reeds bewaard sedert den 17 februari van 't jaar 1675. Men dient er meest de heilige Margriete ten einde voor de vrouwen troost en hulp te verkrijgen als zij moeder worden. Ons bezoek gedaan zijnde in 't dorp van Lichtervelde, laat ons voort gaan, in de groene streke, langs de Krekebeke.

Heemkundige kring Karel Van de Poele